

[Steffensen]

Der er måske grund til her at nævne en bestemt ting, vi kender fra Baggårdsteatrets repertoire: stykket »Skal vi komme sammen?« Jeg vil da ikke undlade at nævne, at der er jo den omstændighed ved det stykke – som man kan have forskellig opfattelse af naturligvis – at forfatteren Arne Herløv Petersen, som forleden var sigtet, og jeg ved ikke, hvor meget det mere er, har oversat dette stykke. Jeg synes, at det giver tanker til overvejelse om også at vurdere det opsøgende teaters muligheder for at komme ind i skolerne. Vi vil i hvert fald fra kristeligt folkeparti lægge stærk vægt på, at det er forældrene, der har mulighed for at have afgørende indflydelse på, hvornår disse ting skal placeres, og om det skal være i skoletiden.

Den sidste ting, jeg vil nævne, er filmproblemet. Ministeren var velvillig over for, at der skulle stilles midler til rådighed. Jeg vil her igen gøre opmærksom på det problem, at statens filmcentral i stadig højere grad også er med til at formidle film, som er kontroversielle for mange forældre og for deres børn. Vi har tidligere her i tinget drøftet eksempler derpå. Jeg vil nævne et andet i dag, nemlig filmen »Smil, mand«. Den er der altså grund til at se kritisk på, når man tænker på, at det også er en af de muligheder, som vises for vore børn just i bibliotekernes i øvrigt gode omgivelser. Jeg mener nok, at skal statens penge bruges til ting, som store dele af befolkningen finder kontroversielle og nedbrydende, må det i hvert fald være muligt, at der er en ansvarlig myndighed, der kan drages til ansvar for, hvordan det går til.

Kristeligt folkeparti vil, at forældrene, som både har ret og pligt til at tage sig af deres børn og deres opdragelse og undervisning, får bedre mulighed derfor. Vi kan ikke acceptere den tanke, som jo støttes stærkest fra socialistisk hold, at det er det offentlige i forskellige former, hvad enten det er daginstitutioner eller kulturaktiviteter, der i stadig højere grad skal tage ansvaret for og forpligtelsen for vore børns opdragelse og undervisning. Forældrene må have hjælp til denne opgave, og det vil vi gerne være med til at styrke på den måde, at forældrene får mulighed derfor, dels med hensyn til indflydelse, dels også med hensyn til, at der er mange ting i vort samfund, som så skal ændres. Jeg vil bare nævne to ting her: deltidsarbejde –

og det er i høj grad et økonomisk spørgsmål – og ændring af vore skattemæssige forhold. Men det er jo en anden sag.

Jeg mener nok, at vi på en lang række områder har fået ideer, som vi trænger til at få drøftet og belyst, i »Kulturens Børn«. Jeg synes også, det er nødvendigt og godt, at en debat bliver afholdt om det. Kristeligt folkeparti har den opfattelse, at det munder ud i, at vi må gøre alt, hvad vi kan, for at forældrene og hjemmene i Danmark styrkes.

Mølgaard (DR):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til initiativtagerne til denne debat, SF. Jeg synes, det er såre vigtigt, dette at beskæftige sig med de 9–12-åriges forhold til kulturlivet og deres muligheder, og jeg synes, det er meget, meget væsentligt at få fremdraget den påpejning af sociale skævheder, der cementeres i det nuværende kulturformidlingsmønster, som er konstateret i den rapport, der ligger til grund for debatten, »Kulturens Børn«.

Hvad gør vi ved dette med, at sociale skævheder cementeres? Ja, det kan jo være nok så indviklet at få gjort noget ved dette forhold. Det gælder i forfærdelig mange sammenhænge, at man har en tilbøjelighed til at etablere ordninger, der viser sig at cementere den skævhed, der eksisterede i forvejen.

Jeg vil ganske medgive både ministeren, arbejdsgruppen, der har udarbejdet »Kulturens Børn«, og ordføreren for forespørgerne, fru Ingerlise Koefoed, at nok er der adskillige andre samfundsforhold, der er nok så væsentlige for børns trivsel og fremtidige muligheder som netop kulturformidlingstilbudde, men derfor er spørgsmålet om kulturtilbud ikke bare noget, man skal putte i skuffen og gemme til andre tider, hvor man måtte have overskud til at tage grundigere fat på noget sådant.

Jeg vil dernæst gerne sige tak til ministeren for den besvarelse af forespørgslen, som er givet her i dag. Ministerens redegørelse forekom mig overordentlig sober, og den kunne ikke på noget punkt hidse mig voldsomt op. Det skal erkendes, at der ikke lå de helt store hallelujaer og løfter i ministerens tale, og dette, at der ikke ligger de store løfter og de store tilbud, er vi jo godt klar over hænger sammen med, at tiderne ikke er de